

SUYUN ÖYKÜSÜNÜ DİNLIYORUM

Mehmet BAŞ

Kül renkli bulutlardan yağın yağmuru seyrediyorum. Dünya bir seyir terası gibi duruyor önümde. Ağaçların yapraklarında hışırdıyor gecenin saçları, gece ise gözlerine sürme çekilmiş bir kız gibi kendini naza çekiyor. Zamanın kadehi gecenin şerefine kalkıp iniyor. Güneş bir mağaranın içinde doğacağı saati bekliyor. Dağların koyaklarından aşağı bir rüzgâr esmeye başlıyor. İlk önce yapraklar havada dönüyor daha sonra ağaçların ince dalları kırılıyor. Derken taşları yerinden oynatan bir hızla rüzgâr şiddetini artırıyor. Karanlığın simsiyah yüzüne bir tokat gibi çarpıyor fırtına. Yağmur sesli çocukların alınlarına bulutların beyazlığı düşüyor. Bulutlar, göklerin sahrasında ilerleyen bir kervan gibi diziliyor. Yağmur, bir avuç göz yaşına dönüyor. Suyun gözlerinden iki damla yaş süzülüyor. Bense bir çeşme başında suyun ağıtını dinliyorum.

Saçlarımda kışlayan atların toynaklarında şaha kalkıyor denizler. Sular bir aslan gibi kükrüyor. Sahile vuran dalgaları ve köpüren suları seyrediyorum.

Bir şimşek sesinin ardından aydınlanıyor gökyüzü. Tabiatın aynasında mevsimlerin resmigeçit töreni yansıyor. Kışın bitmesi ile başlayan bir kararsızlık, gökyüzünü soğukla sıcak arasında gidip gelen bir hâle büründürmüş. Sularsa bir yanardağdan püskürür gibi akıyor.

Deniz kenarlarının dağla karşılaştığı yerlerde kurulan köyler, suyun maviğine uzaktan uzağa göz kırparken toprağın ve taşın sertliğine boynunu büküyor. Bozkır çocuklarının kalplerini dokuyan toprağın kilimi burada su ile kendine yeni nakışlar dokuyor. Suyun bir rüyayı yorumlar gibi akışı kendi gölgesine yenik düşen şehirlerin taşlarına bir utanç gibi yapıyor.

Aslında başlangıçların ve bitişlerin adresi sulara çıkıyor. Göklerin asası yerlerin kalbine değdiğinde sular kendi mührünü çözerek akmaya başlıyor. Her kalbin içinde birkaç nehir var. Kirli kanın aktığı nehir bir yerde temiz kanın aktığı nehre karışıyor. Suların içinde aşkın ve nefretin kodları saklanıyor. Suların kalp atışına karışıyor yaşamın telaşı, gece sesli bülbüllerin kannedina dokunuyor güllerin yaprakları. Göğe yükselen bir su damlası, yeniden yağmur olup yağıyor.

Dağ yurtlarının üşüten rüzgârları benliği bir rüya gibi sararken insan içinden çıkılması zor bir girdaba düştüğünü hissediyor. Aklın gemilerini kaçırıp delilik, bir korsan gibi çıkıp geliyor. Anlamsızlığın sahiline vuran his gemileri, kendini yakacak komutanını arıyor. Suların üstünde bir ateş tufanı kopuyor.

Gecenin avlusuna bembeyaz bir at gibi bağlanan yıldızları seyrediyorum. Yıldızlar, karanfil saçlı kızların mahallesinde gecenin türküsünü yakıyorlar. Gece bir ocakta alevlenen ateşi doğuruyor. Kurşun kubbeleri yıkayan bir ezan sesi şehrin üstüne bir gül gibi düşüyor. Şehir, yamalı bohçalarda kendi kendini saklamanın telaşında. Uzaktan bir ırmağın sesi geliyor.

Caddelerden aşağı süzülen bir rüzgâr, evlerin duvarını baştanbaşa yalıyor. Pencerelelerin perdelerini savurarak odanın içine doluyor. Evler, lanetlenmiş bir zamanın umursamazlığı içinde her şeyden habersiz. Suların uykusuna karışıyor çöllerin rüyası.

Bir deniz kenarında doğan ayı seyrediyorum. Dünya, kabuğuna çekilmiş bir salyangoz gibi duruyor ayaklarımın ucunda. Yağmurdan sonra diz kırıp oturuyorum ıssız ormanların koynuna. Dilimde buruşmuş sözlerin esrikliği, bir pınarın dilinden suyun öyküsünü dinliyorum.